

Θεία Λειτουργία (ο Χορός).**** I. Εύλογημένη ἡ βασιλεία τοῦ Πατρὸς.../ Ἀμήν./***
Κύριε ἐλέησον (^{12ῆ13}). /Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς. / Σοὶ, Κύριε./Ἀμήν.
στίχος α΄. ...Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, Σῶτερ, σῶσον ἡμᾶς**(3)**./Κύριε, ἐλέησον (**?**). /Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς. / Σοι, Κύριε./ Ἀμήν.
Στίχ. α΄. ...Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν (ἧ ὁ ἐν Ἀγίοις θαυμαστός, ἡ...), ψάλλοντάς σοι· Ἀλληλούϊα (**3**). Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἀγίῳ Πνεύματι. Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.
Ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἀθάνατος ὑπάρχων καὶ καταδεξάμενος διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν σαρκωθῆναι ἐκ τῆς ἀγίας Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, ἀτρέπτως ἐνανθρωπήσας, σταυρωθεὶς τε Χριστὲ ὁ Θεός, θανάτῳ θάνατον πατήσας, εἰς ὦν τῆς Ἀγίας Τριάδος, συνδοξαζόμενος τῷ Πατρὶ καὶ τῷ ἀγίῳ Πνεύματι, σῶσον ἡμᾶς./ Κύριε ἐλέησον (**?**). / Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς. / Σοὶ, Κύριε. / Ἀμήν.
Στίχ. α΄. ...Ἀπολυτίκιον / (ἐὰν εἶναι ἓνας ἱερεὺς:) ὁ ἀ΄χορός: Δεῦτε προσκυνήσωμεν ...ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΑ.

.....
ΤΑ 8 ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΑ ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΑ.
Ἦχος α΄. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων καὶ στρατιωτῶν φυλασσόντων τὸν ἄκραντόν σου Σῶμα, ἀνέστης τριήμερος, Σωτὴρ, δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὴν ζωὴν· διὰ τοῦτο αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν ἐβόων σοί, Ζωοδότα· Δόξα τῇ Ἀναστάσει σου, Χριστέ, δόξα τῇ βασιλείᾳ σου, δόξα τῇ οἰκονομίᾳ σου, μόνε φιλόνθρωπε.
Ἦχος β΄. Οτε κατῆλθες πρὸς τὸν θάνατον, ἡ Ζωὴ ἡ ἀθάνατος, τότε τὸν Ἄιδην ἐνέκρωσας,τῇ ἀστραπῇ τῆς Θεότητος· ὅτε δὲ καὶ τοὺς τεθνεώτας ἐκ τῶν καταχθονίων ἀνέστησας, πᾶσαι αἱ Δυνάμεις τῶν ἐπουρανίων ἐκραύγαζον· Ζωοδότα Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἦχος γ΄. Εὐφραίνεσθω τὰ οὐράνια, ἀγαλλιάσθω τὰ ἐπίγεια, ὅτι ἐποίησε κράτος ἐν βραχίονι αὐτοῦ ὁ Κύριος· ἐπάτησε τῷ θανάτῳ τὸν θάνατον· πρωτότοκος τῶν νεκρῶν ἐγένετο· ἐκ κοιλίας Ἄιδου ἐρρύσατο ἡμᾶς, καὶ παρέσχε τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος δ΄. Τὸ παιδρὸν τῆς Ἀναστάσεως κήρυγμα, ἐκ τοῦ Ἀγγέλου μαθοῦσαι αἱ τοῦ Κυρίου Μαθήτριά, καὶ τὴν προγονικὴν ἀπόφασιν ἀπορρίψασαι, τοῖς Ἀποστόλοις καυχώμεναι ἔλεγον· Ἐσκύλευται ὁ θάνατος, ἡγέρθη Χριστὸς ὁ Θεός, δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον Πατρὶ καὶ Πνεύματι, τὸν ἐκ Παρθένου τεχθέντα εἰς σωτηρίαν ἡμῶν, ἀνυμνήσωμεν, πιστοὶ καὶ προσκυνήσωμεν· ὅτι ἡῷδόκησε, σαρκὶ ἀνελθεῖν ἐν τῷ σταυρῷ, καὶ θάνατον ὑπομείναι, καὶ ἐγείραι τοὺς τεθνεώτας, ἐν τῇ ἐνδόξῳ Ἀναστάσει αὐτοῦ.

Ἦχος πλ. β΄. Ἀγγελικαὶ Δυνάμεις ἐπὶ τὸ μνήμά σου, καὶ οἱ φυλάσσοντες, ἀπενεκρώθησαν· καὶ ἴστατο Μαρία ἐν τῷ τάφῳ, ζητοῦσα τὸν ἄκραντόν σου σῶμα. Ἐσκύλευσας τὸν Ἄιδην, μὴ πειρασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ· ὑπήντησας τῇ Παρθένῳ, δωρούμενος τὴν ζωὴν. Ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε δόξα σοι.

Ἦχος βαρύς. Κατέλυσας τῷ Σταυρῷ σου τὸν θάνατον· ἠνέωξας τῷ Ληστῇ τὸν Παράδεισον· τῶν Μυροφόρων τὸν θρῆνον μετέβαλες· καὶ τοῖς σοῖς Ἀποστόλοις κηρύττειν ἐπέταξας· ὅτι ἀνέστης, Χριστὲ ὁ Θεός, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος πλ. δ΄. Εξ ὕψους κατῆλθες ὁ εὖσπλαγχνος, ταφὴν κατεδέξω τριήμερον, ἵνα ἡμᾶς ἐλευθερώσης τῶν παθῶν. Ἡ Ζωὴ καὶ ἡ ἀνάστασις ἡμῶν, Κύριε, δόξα σοι.

.....
[25-7, 9-12, Ἦχος δ΄, Ταχὺ προκατάλαβε,
Ζωὴν τὴν κυήσασαν, ἐκκυφόρησας, ἀγνὴν Θεομήτορα, θεόφρον Ἄννα·
διὸ πρὸς λ

6-8. Η Μεταμόρφωση του Χριστού (ΟΤΑΝ ΠΕΣΕΙ ΚΥΡΙΑΚΗ, ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ)

Η Μεταμόρφωση του Χριστού επάνω στο όρος Θαβώρ έγινε λίγο προ του Πάθους Του, και συγκεκριμένα σαράντα ημέρες πριν πάθει και σταυρωθεί. Άλλωστε, ο σκοπός της Μεταμορφώσεως ήταν να στηριχθούν οι Μαθητές στην πίστη ότι αυτός είναι ο Υιός του Θεού και να μη κλονισθούν για όσα θα έβλεπαν τις ημέρες εκείνες.

Επομένως, κανονικά η Μεταμόρφωση του Χριστού έπρεπε να εορτάζεται τον μήνα Μάρτιο, ανάλογα με το πότε εορτάζεται κάθε χρόνο το Πάσχα. Επειδή, όμως, ο χρόνος αυτός συμπίπτει με την περίοδο της Τεσσαρακοστής και δεν θα μπορούσε να εορτασθεί πανηγυρικά, γι' αυτό η εορτή μεταφέρθηκε στην 6ην Αυγούστου. Η ημερομηνία αυτή δεν είναι τυχαία, αφού προηγείται σαράντα ημέρες από την εορτή της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού (14 Σεπτεμβρίου), η οποία είναι σαν την Μ. Παρασκευή.

Η λέξη μεταμόρφωση δηλώνει την αλλαγή της μορφής. Δηλαδή σε μια συγκεκριμένη στιγμή ο Χριστός αποκάλυψε αυτό που κρυπτόταν, φανέρωσε την δόξα της θεότητας, με την οποία ήταν ενωμένη η ανθρώπινη φύση από την στιγμή της συλλήψεως στην κοιλία της Θεοτόκου. Ο Χριστός με την μεγάλη Του φιλανθρωπία κάλυπτε αυτό που είχε πάντοτε, ώστε να μη «καούν» οι Μαθητές, λόγω της ακαταλληλότητός τους, επειδή δεν είχαν ακόμη προετοιμασθεί.

Ο Χριστός εκείνη την ώρα μεταμορφώθηκε, «ουχ ό ουκ ην προσλαβόμενος, ουδέ εις όπερ ουκ ην μεταβαλόμενος, αλλ' όπερ ην τοις οικείοις μαθηταις εκφαινόμενος» (αγ. Ιωάννης Δαμασκηνός). Αυτό σημαίνει ότι ο Χριστός δεν προσέλαβε κάτι που δεν είχε, ούτε μεταβλήθηκε σε κάτι που δεν ήταν, αλλά φανέρωσε στους Μαθητές Του αυτό που ήταν. Ουσιαστικά όταν κάνουμε λόγο για Μεταμόρφωση εννοούμε ότι έδειξε την δόξα της θεότητός Του, που την κρατούσε αφανή στο φαινόμενο σώμα, επειδή οι άνθρωποι δεν μπορούσαν να την αντικρύσουν.

...Η μεταμόρφωση ΚΑΙ των Μαθητών έγινε σε όλη τους την ψυχοσωματική ύπαρξη. Οι Μαθητές δεν είδαν το θείο φως μόνο με τον νου τους, που είναι ο οφθαλμός της ψυχής, αλλά και με αυτές τις σωματικές αισθήσεις, οι οποίες όμως προηγουμένως δυναμώθηκαν από την άκτιστη ενέργεια του Θεού και μεταμορφώθηκαν για να τον δουν. Οι σωματικοί οφθαλμοί είναι τυφλοί ως προς το φως του Θεού, επειδή οι οφθαλμοί του ανθρώπου είναι κτιστοί και δεν μπορούν να δουν το άκτιστο Φως. Γι' αυτό και αλλοιώθηκαν από την ενέργεια του Θεού και αξιώθηκαν να δουν την δόξα του Θεού (άγ. Γρηγόριος Παλαμάς).

Οι Πατέρες, μιλώντας για την Μεταμόρφωση του Χριστού και την μέθεξη της θείας δόξης, κάνουν λόγο για προσωπική ανάβαση στο όρος της θεοπτίας. Συνεχής είναι η κραυγή της Εκκλησίας: "λάμπσον και ημίν τοις αμαρτωλοίς το φως σου το αἶδιον". Και σε μια σχετική ευχή κατά την πρώτη ώρα αισθανόμαστε την ανάγκη να παρακαλέσουμε τον Χριστό: "Χριστέ, το φως το αληθινόν, το φωτίζον και αγιάζον πάντα άνθρωπον ερχόμενον εις τον κόσμον σημειωθήτω εφ' ημάς το φως του προσώπου σου, ίνα εν αὐτῷ οψόμεθα φως το απρόσιτον".

Χρειάζεται διαρκής άνοδος και εξέλιξη. Στην Εκκλησία ομιλούμε για εξέλιξη του ανθρώπου, όχι από τον πίθηκο στον άνθρωπο αλλά από τον άνθρωπο στον Θεό. Και αυτή η εκκλησιαστική θεωρία της εξελίξεως δίνει νόημα ζωής και ικανοποιεί όλα τα εσωτερικά προβλήματα και τις υπαρξιακές ανησυχίες του ανθρώπου.

Η Μεταμόρφωση του Χριστού μας δείχνει τί ακριβώς είναι η ορθόδοξη θεολογία. Από την διδασκαλία της Εκκλησίας γνωρίζουμε ότι η θεολογία δεν είναι στοχασμός και εγκεφαλικές γνώσεις, αλλά μέθεξη της θεοποιού ενεργείας, θεωρία του ακτίστου Φωτός καί θέωση του ανθρώπου. Όταν κάνουμε λόγο για θεολογία εννοούμε εμπειρία και θεοπτία.

Συμπερασματικά πρέπει να πούμε ότι, η Μεταμόρφωση του Χριστού αποτελεί κεντρικό γεγονός στην ζωή του Χριστού, αλλά και βασικό σημείο στην ζωή του ανθρώπου. Γι' αυτό δεν μπορεί να αναλυθή με καλές, ηθικές σκέψεις και συναισθηματικές εξάρσεις, αλλά μέσα στα πλαίσια της ορθοδόξου θεολογίας. Άλλωστε, ζούμε μέσα στην Εκκλησία και δεν επιδιώκουμε απλώς να γίνουμε καλοί άνθρωποι, αλλά κατά Χάριν θεοί. Σε αυτό το ύψος μας καλεί η εκκλησιαστική ζωή και η ορθόδοξη θεολογία.

Από το βιβλίο «Οι Δεσποτικές Εορτές», Μητροπολίτου Ναυπάκτου και Αγ. Βλασίου Ιεροθέου
http://www.piles.gr/modules.php?t=172&file=viewtopic&name=Forum
5

6-8, (και Κυριακή) ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ, ΑΝΤΙΦΩΝΑ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ , Ἀντίφωνον Α΄, ό α΄ χορός, Στίχ. α΄.

Μέγας Κύριος καὶ αἰνετὸς σφόδρα ἐν πόλει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ταῖς πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου, Σῶτερ σῶσον ἡμᾶς.
ό β΄ χορός, Στίχ. β΄. Ἐτοιμάζων ὄρη ἐν τῇ ἰσχύϊ αὐτοῦ. Ταῖς πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου...

ό α΄ χορός, Στίχ. γ΄. Ὁ ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον. Ταῖς πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου...

ό β΄ χορός, Στίχ. δ΄. Τὰ ὄρη ἀγαλλιάσονται ἀπὸ προσώπου Κυρίου. Ταῖς πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου...

ό α΄ χορός, Δόξα Πατρί... Καὶ νῦν...Ταῖς πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου...

Ἀντίφωνον Β΄, ό β΄ χορός, Στίχ. α΄.

Οἱ θεμέλιοι αὐτοῦ ἐν τοῖς ὄρεσι τοῖς